

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Michelle Douglas
Advent Münchenben

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Douglas, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A ROMANA 682. eredeti címe: *Snowbound Surprise for the Billionaire* (Mills & Boon Romance)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 682. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-764-7

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Addie magasra emelt fővel ballagott le az istállóhoz. De a látszat csalt. Alig tudta visszatartani a könnyeit és a feltörő zokogást. Csak azért emberelte meg magát, mert hátha figyeli valaki.

Mikor végre kiért a farm látóteréből, átlendült az istálló kerítésén, felborított egy takarmánytároló dobozt, és zokogva leroskadt rá. A hatalmas hereford tenyészbika a fülét szaglászta. Addie átölelte a nyakát, és azon sírta ki magát. A bika egy darabig beletörődve hagyta, aztán fújta egyet, és dobbantott a mellső patájával.

Addie megértette a figyelmeztető jelet. Lassan lehiggadt, kitörölte a könnyeket a szeméből, és leült a szalmába az istálló falánál.

– Ne haragudj, Bruce Augustus. Most biztos bőgőmasinának tartasz.

A bika az ölébe hajtotta a fejét, Addie pedig két kézzel vakargatni kezdte az orrát és a füle tövét. Az állat jólesően morgott, s a fejét mozgatta. Lehetett vagy hatszáz kiló, de Addie nem félt tőle. Még sohasem bántotta.

Már többször sírt a nyakán: két éve, az anyja, és négy hónapja, az apja halála után. A legjobb barátjáné, Robbie halála miatti fájdalmát is neki zokogta el.

Behunyta a szemét, fele előrecsuklott. Robbie...

Addie azt hitte, végre szabad, és beválthatja az ígérését. Mekkora tévedett! A makulátlan öltönyt viselő, üzleti ügyeit hűvös érzéketlenséggel intéző Flynn Mather az imént mutatta meg a szerződést. A szerződést, melynek álnok záradéka összetörte a szívét.

Felállt, karját a kerítésre fektette. Tekintete a tágas, öreg eukaliptuszfákkal szegélyezett mezőn vándorolt. Most, december elején aranysárga volt a fű, az égbolt végtelen kék, és kíméletlenül tűzött a nap.

– Mit gondolsz, Bruce Augustus? Meddig kéne megtennem, amit Robbie-nak ígértem? – Mosolyt erőltetett az ajkára. – A jó hír az, hogy találtunk vevőt Lorna Leesre.

Flynn Mather volt a birtok új tulajdonosa, a kiváló üzletember, aki már rendelkezett egy jókora tenyészteleppel Queenslandben.

– Most boldognak kéne lennem – folytatta Addie. – De tudod, mit csinálnék legszívesebben? Elküldeném a fenébe!

Két év! Flynn-nek az volt a kikötése, hogy maradjon újabb két évig, felügyelje a tenyésztési programot, és tanítson ki valakit mindenre, ami kell.

– Szóval itt kéne töltenem a karácsonyt. – Dühösen elfintorodott. – De egy nagy francot fogom! Szabad ember vagyok, oda megyek, ahova akarok. És *nem* leszek itt karácsonykor!

Visszaült a takarmánytároló dobozra.

– Hogy fogom én ezt kibírni, Bruce? Még két évig rostokolni ebben az isten háta mögötti porfészekben, miközben mindenki más az álmainak él! Én mikor követhetem végre az álmaimat?

Robbie túl korán meghalt, hogy valóra váltsa az álmaikat, de Addie megígérte neki, hogy megteszi helyette is. Úgy tervezték, kalandtúrákra indulnak egzotikus országokba. Már be is rajzolták a térképen az útvonalakat, megjelölték a látnivalókat, s hogy milyen munkákból fognak élni.

De most...

Robbie halott, ő pedig újabb két évre itt ragadt a farmon.

A tenyerébe temette az arcát.

– Tudod, mitől félek én, Bruce Augustus? Hogy soha a bűdös életben nem szabadulok el innen, és nem fogok átélni semmilyen kalandot. És olyan magányos leszek, hogy a végén megtörök, és beadom a derekam Aaron Freynek, aztán egyszer csak azon veszem észre magam, hogy van egy férjem és négy gyermekem, és gyűlölöm az életemet.

Rámerted egy szalmabálára.

– Nekem csak egyetlen vágyam van, Bruce: világot látni. Rajtad kívül semmi sem fog hiányozni

innen. De persze majd eljövök meglátogatni téged és a többieket. Ez nem is kérdés.

Küzdött az elhatalmasodó kimerültséggel és levertséggel, ami az apja halála óta gyötörte.

– Ha csak rólam lenne szó, elküldeném ezt a Mathert a búbanatba.

De nem csak róla volt. Jeannie és Frank megérdemli a nyugodt, kényelmes nyugdíjas éveket, a kis, Down-szindrómás Colinnak pedig minden kezelést meg kell kapnia, amivel javíthatnak az életminőségén.

Szóval nem utasíthatta vissza Flynn Mather ajánlatát. A jelenlegi gazdasági helyzetben nem volt rá garancia, hogy kerülne másik vevő, pláne nem olyan, aki hajlandó ennyit fizetni a farmért.

Hosszú sóhaj szakadt fel belőle.

– Na, elég a siránkozásból. Alá kell írni azt a rohadt szerződést.

Lassan visszaindult a főépület felé, előszegett állal, füttyörészve, mintha az égvilágon semmi sem nyomná a lelkét.

2. FEJEZET

Flynn figyelte a távolodó Adelaide Ramseyt, és halkan szitkozódott. Sose gondolta volna, hogy egy bikának fogja elsírni a bánatát.

Lekanyarodott, és benézett az istállóba. A bika végigmérte, és leszegte a fejét.

– Igen, igen, én vagyok az a szemétláda – mondta Flynn.

A bikának megrezsent az egyik füle.

– A gond csak az, Bruce Augustus... micsoda név!... Szóval a gond az, hogy terveim vannak, nagy terveim, és a gazdád érti a dolgát. Senki sem látja át itt a dolgokat úgy, mint ő.

A bika fújta egyet, mire Flynn a fejét csóválta.

– Egy bikához beszélek... őrület...

„Én mikor követhetem végre az álmaimat?”

Szívmélyből feltörő kiáltás volt. Flynn-nek elszorult a mellkasa, mintha satuba fogták volna. Nem engedhette meg magának, hogy elveszítse Addie-t és a szakértelmét, de azt sem szerette volna, ha a lány fogolynak érzi magát.

Beletúrt a hajába. Mit ajánlhatna föl neki, hogy enyhítse csalódottságát, és maradásra bírja?

Megcsörrent a mobiltelefonja. A bika hirtelen felemelte a fejét. Flynn eleget tudott a bikákról, hogy sietve elvonuljon.

A ház felé menet ránézett a kijelzőre. Az ügyvédje hívta.

– Üdv, Hans.

– Jó híreim vannak, Herr Mather. Két hét múlva felnyitják a végrendeletet, az üzlethelyiség piacra kerül, és tehet rá ajánlatot.

Flynn-nek felgyorsult a pulzusa.

– Szuper!

– Felteszem, karácsonykor Münchenben lesz?

– Igen.

„Nem leszek itt karácsonykor!”

– Hamarosan megbeszéljük.

„Nekem csak egyetlen vágyam van, Bruce: világot látni.”

Eltette a telefont, és felszaladt a verandalépcsőn. A nappaliból hangok hallatszottak.

– Figyelj, Addie: tudjuk, hogy te is el akarsz menni innen. Megvárhatnánk, míg lesz másik vevő.

– Ne butáskodj, Frank. – Ez Adelaide halk, sötét hangja volt. – Ki tudja, lenne-e egyáltalán, és mikor.

– Nekem minél előbb el kell mennem innen. Ez keményen hangzik, és sajnálom is, de...

Ez Eric Seymour volt. Flynn nem kedvelte, de hát neki nincs is súlyos beteg gyereke, aki sürgős műtétre szorul. Ha lenne, valószínűleg ő is éppilyen kíméletlenül viselkedne.

Kíméletlen vagy, szólt egy belső hang, de Flynn elnémította.

– Ha úgy döntesz, hogy visszautasítod Mather ajánlatát – folytatta Eric –, akkor ragaszkodni fogok hozzá, hogy vedd meg a farmomat, ahogy mondtad. Nem várhatok tovább.

Mert Flynn ajánlata három farmra szólt együttesen. Addie megkapná a bankkölcsönt, hogy kivásárolja Ericet, de nyakig eladósodna.

– Ne idegeskedj, Eric, alá akarom írni a szerződést. Mindnyájan megértjük a helyzetedet. Nekünk is szívügyünk Colin sorsa, és mindenben támogatunk.

– Tudom, és Lucy is.

– De kedvesem... – kezdte Jeannie.

Flynn elérkezettnek látta a pillanatot, hogy színre lépjen. Hangosan végigment a verandán, és belépett a nappaliba.

– Elnézést, el kellett intéznem pár hívást – mondta.

Addie már nyitotta a száját, de közbevágott:

– Nyilvánvaló, Miss Ramsey, hogy nem lelkesedik azért, hogy további két évre Lorna Leeshez legyen kötve.

Addie – helyesbített ő, már többedik alkalommal ezen a napon. – Szólítson Addie-nek. – Szeme szikrát szórt. – Meggondolta magát a záradékkal kapcsolatban?

– Nem.

Addie-nek arcára volt írva a csalódottság.

– Úgy látom, a nagyvonalú juttatáscsomag sem győzte meg – mondta Flynn.

– Ó, én... – Addie hiába próbált mosolyogni.

– Gondolkoztam további bónuszokon, amik esetleg meggyőzhetnék, hogy írja alá a szerződést.

Addie döbbenten bámult a szomszédaira.

– Öö... igazán?

– Biztosítom róla, hogy nem lesz ideláncolva a következő háromszázhatvanöt napban.

Addie leeresztette a vállát.

– Négyhét szabadság jár magának. Vonzóbbá tenné az alkut egy business classra szóló repülőjegy, oda-vissza, szabadon választható úti céllal? Ez az ajánlat minden évre vonatkozik, amelyben velem dolgozik: a szerződésbe foglalt két évre és minden továbbira, ha netán úgy döntene, hogy marad.

Addie szólni sem bírt, csak bámult rá. Borostyánszínű szemének fénye foglyul ejtette Flynn.

Mikor Frank, Jeannie és Eric egyszerre kezdett beszélni, Addie is visszazökkent a valóságba. Nevetve tapsikolt.

– Hol kell aláírni, Mr. Mather?

– Flynn. Szólítson Flynn-nek. És van még egy ajánlatom a maga számára.

Addie nagy szemeket meresztett. Milyen elbűvölőek, gondolta Flynn.

– Miről van szó?

– Még ebben a hónapban üzleti útra kell mennem Münchenbe.

– Münchenbe? Németországba? – Addie belecsípett a kezébe, nem csak álmodik-e.

– Igen. Az ottani üzlet gyorsabban halad, mint gondoltam, úgyhogy most egy kicsit szorult helyzetben vagyok. Az asszisztensnőmet szabadságra engedtem karácsonyra.

– Az asszisztensnőjét?

Flynn látta, hogy nem érti, hová akar kilyukadni.

– El tudná képzelni, hogy elkísérjen Münchenbe, és három-négy hétig az asszisztensnőm legyen?

– De nekem abban nincs semmi tapasztalatom – nézett rá meglepve Addie.

– Maga intézi a farm könyvelését, maga rakja össze a piár- és marketinganyagokat, van egy áttekinthető nyilvántartása. Minden képesség megvan magában, ami kell nekem.

– Németország, kedvesem! – kiáltotta Jeannie. – Micsoda kaland!

Addie az ajkába harapott, és összeszűkülte szemmel mustrálta Flynn.

– Gondolom, elvárná, hogy napi huszonnégy órában készenlétben álljak.

– Nem, téved. Csomó ideje lenne várost nézni.

Flynn nem értette, miért nem mond egyszerűen igent. Bárki ezt tenné a helyében.

– Van egy hátsó szándékom – ismerte be Flynn. – Szeretnék mindent megtanulni a tenyész-programról. Úgy tervezem, hogy sokat leszek itt a következő két évben. Amint teljesen képen leszek, és átlátom, hogy milyen változtatásokra van szükség...

– Változtatásokra? – ráncolta Addie a homlokát.

– Igen – felelte Flynn. – Mivel a következő hónapokban szorosán együtt fogunk dolgozni...

Addie – tette hozzá, megnyomva a nevet –, jobb, ha minél előbb megismerjük egymást.

Addie úgy meredt rá, mint aki ufót lát.

– Maga is itt akar dolgozni Lorna Leesben?

Flynn sem így tervezte eredetileg, de a birtokot elnézve az a gondolata támadt, hogy Lorna Lees lehetne az otthona.

– Oké, csak szép sorjában – mondta Addie a fejét ingatva. – Nézzük a szerződést.

Flynn kiegészítette a szerződést a repülőjegyre vonatkozó záradékkal, aztán mindnyájan aláírták.

Eric a fejébe nyomta a kalapját.

– Megyek, viszem a jó hírt Lucynak. Karácsony után költözünk.

Frank és Addie bólintott.

– Ideje ledőlnöm aludni, kedvesem. – Jeannie megpaskolta Addie karját. – Átjössz vacsorára?

– Igen, köszönöm.

Mikor az ajtó becsukódott a távozók mögött, Addie csüggedtnek látszott. Flynn nyelt egyet, és remélte, nem fakad megint sírva. Megköszörülte a torkát, mire Addie sietve összekapta magát, és odafordult felé.

– Nem akarta még egyszer megnézni a birtokot? – kérdezte.

Flynn bólintott.

– Most rögtön, vagy még telefonálnia kell?

– Magának jó lenne most? Csak gyorsan átöltözöm.

Mikor Addie meglátta farmerban, csizmában és pólóban, egészen megdöbbsent.

– Mi az? – kérdezte Flynn.

– Hát öö... – Addie zavartan oldalra nézett. – Tudom, hogy van egy nagy farmja Channel megyében, de... most teljesen úgy néz ki, mint aki kiveszi a részét a munkákból.

Flynn megdermedt.

– Szóval azt hiszi, hogy aki öltönyt visel, az nem tudja rendesen odatenni magát?

– Nem, nem, dehogyis. Csak... talán nem azokban a munkákban, amiket itt szoktunk csinálni.

Addie körbevezette a birtokon, és közben magyarázott.

– Körülbelül egyforma nagy a három farm. Gondolom, valamelyiket szeretné otthonként használni, ha tényleg azt tervezi, hogy sokat lesz itt, ahogy mondta. Melyiket választja?

– Szeretném, ha maga itt maradna. Ez az otthona. Én majd berendezkedem a Marsh-farmon.

Ez Frank és Jeannie farmja volt, amely közelebb esett Lorna Leeshez, mint a harmadik, a Seymour-farm.

Nem kell kiköltöznie a szülői házból? Addie ezt megkönnyebbülten vette tudomásul.

A gépszín felé menet üzletről beszélgettek. Minden mezőgazdasági gép külön fel volt sorolva a szerződésben, de Flynn szerette volna még egyszer ellenőrizni őket.

– Nincs kedve lóháton körbemenni? – kérdezte Addie.

– De, szívesen, ha van rá mód.

Addie szólt Logannek, az egyetlen emberének, hogy nyergelje fel Bendzsót és Virágot. Logan hamarosan már ki is vezette őket az istállóból.

– Mihez van kedve? Laza, könnyed ügetéshez, vagy... – Addie vigyorgott – egy kis kihíváshoz?

– Addie, egyvalamit már most, az elején tudnia kell: én mindig a kihívást választom – felelte Flynn.

– Akkor magáé Virág – mutatott Addie a szürkére. – Én meg megyek Bendzsón.

– Segítsek felszállni? – ajánlotta Flynn.

Logan segítségét Addie elfogadta volna, sőt Flynnét is, ha még mindig öltönyben van – de ez a hangsúlyosan férfias öltözet visszariasztotta.

– Nem kell, köszönöm.

Nyeregbe pattant, s már csípősen meg akarta volna kérdezni, hogy esetleg nincs-e szüksége Flynn-nek segítségre, de addigra már Flynn is nyeregben ült. A szürke ló ficáncolt egy kicsit, de ő könnyedén uralta.

Addie elfojtott egy sóhajt. Valószínűleg az a fajta férfi, aki mindent tökéletesen kézben tart.

Flynn felvonta a fél szemöldökét.

– Na, jól bírom a kihívásokat? – kérdezte.

– Jól – dünnyögte Addie, és megfordította a lovat, hogy Flynn ne vegye észre a pirulását. Csak akkor fordult újra felé, miután kiléptetett a karámból. – Van valami, amit látni szeretne?

– Hogy őszinte legyek, nincs. Egyszerűen csak szeretnék kilovagolni. – Elege volt a bezártságból.

– Látja azokat az eukaliptuszokat ott a dombnál?

– Látom.

– Ott várjon meg.
– Tessék? – ráncolta Flynn a homlokát.
Addie Flynn lova felé intett a fejével.
– Virág remek formában van ma, lazán le fogja pipálni Bendzsót.
Megsarkantyúzta a lovát, és vágta be a kezét.
Úgy lett, ahogy megjósolta: Virág néhány másodperc alatt lehagyta Bendzsót.
– Na, jobb már? – kérdezte Addie, mikor odaért az eukaliptuszokhoz.
– Honnan tudta, hogy ez a bajom? – mosolygott Flynn.
– Én is így vagyok veled, ha sokáig be voltam zárva. Egy gyors vágta felszabadítóan hat az emberre.
Flynn ránézett, mondani készült valamit, de meggondolta magát.
– München – bökte ki Addie.
– Igen?
– Mi lenne a dolgom?
– Egy kis irodai munka. Levelezés, megbeszélések szervezése.
Mindig ilyen munkáról álmodtak Robbie-val!
– De... – Addie az ajkára harapott – én egy kukkot se tudok németül, csak annyit, hogy „Danke”
meg „Guten Tag”.
– „Auf Wiedersehen”? – kérdezte Flynn.
Addie biccentett.
– Ennyivel már boldogul – mondta Flynn. – Nem kell tudnia németül, a legtöbb európai beszél
angolul. Elég sokat fogom ide-oda küldözgetni. „Hozza ide azt a mappát, Addie.” „Hol vannak a
Parker-iratok, Addie?” „Rendeljen egy kávét, Addie.” Ilyenek.
Ez nem probléma, gondolta Addie.
– Mikor akar indulni?
– Egy hét múlva.
Húha! Olyan hamar?
– Van útlevele? – kérdezte Flynn.
– Van.
– Remek. De figyelmeztetem: ha dolgozunk, az elég mozgalmas tud lenni. De lesznek napok, ami-
kor nem kell semmit se csinálni. Olyankor szabad lesz, megnézheti a várost. Természetesen minden
költségét fedezem: repülőjegy, szállás, a fizetése mellett.
Gombóc nőtt Addie torkában.
– Állom a szavamat, Addie – folytatta Flynn. – Szeretném, ha jó munkakapcsolat jönne létre
köztünk. Nem vagyok halogatós fajta, szóval Münchenben már kezdhethetnénk is. – Hátrátolta a
kalapját, úgy mustrálta Addie-t. – Kérdezhetek valamit?
– Persze.
– Miért nem mondott még igent Münchenre? Látom magán, hogy szeretné.
Addie megnevetette ajkát, és a távolba nézett.
– Magával nem volt még olyan, hogy annyira vágyott valamire, hogy fel se bírta fogni, mikor
végre valóra vált?
Flynn hallgatott néhány pillanatig, majd bólintott.
– Pontosan tudom, miről beszél.
És Addie elhitte neki.
– Csak mondjon egy igent, Addie.
– Igen.